

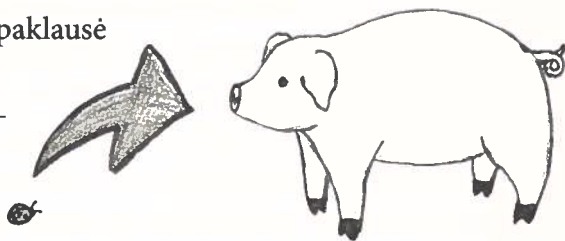
25 skyrius

Simas apsivilko burtininko skraistę, jis vėl buvo savo slaptoje, tik jam priklausančioje šalyje. Rožinė kiaulė tresnojo prie jo, kinkuodama nuo rūpesčių apsunkusią galva.

– Didi nelaimė mus ištiko! – pasiskundė ji. – Bėdos ir vargai užpuolė!

– Kas gi nutiko, čiuke? – paklausė Simas.

– Aš visai ne čiukė, o boružėlė, – pasakė toji. – Mane pavertė kiaule! Čia ant šluotos atlėkė tokia žiezūla, ji raganauja be saiko ir prasmės!

Simas įpyko. Jo burtų šalyje jokia ragana neturi teisės krėsti savo triukų. Čia tegali kerėti vienas žmogus – pats Simas. Nors, kita vertus, jis apsidžiaugė, nes kova su ragana žadėjo tikrą nuotykių.

– Tuoju pat eikim pas tą raganą, aš ją pamokysiu! – pareiškė Simas. – Rodyk man kelią!

– O ar aš vėl atvirsiu į boružėlę? – aimanavo čiukė. – Aš visai nenoriu būti kiaulė, nes kiaulės negali skraidyti ir neturi dailių taškuotų sparnelių.

Berniukas pažadėjo tuoju pat atversti boružėle, vos tik nugalės žiezūlą. Juodu patraukė pirmyn ir kelyje Simas regėjo aibes raganos piktadarysčių pasekmių. Užkerėta didžiulė kaimenė gyvūnų: šunys virto katėmis, arkliai – karvėmis, vilkai – asilais, o lokiai – žiurkėmis. Visi labai piktinosi, koneveikė raganą, meldė Simą pagelbėti, plėšdami nuo savęs svetimus kailius, kad jų greičiau atsikratytų.

– Tai nepadės, – tarė Simas vienam vilkui, kuris dėl žiezūlos burtų turėjo kinksnoti asilo kailyje ir dantimis tampė sau už uodegos. –

Tu niekaip nenusiplėši tos asilenos. Pakentėk, netrukus atversiu tave vilku.

– Taip, labai prašyčiau, – graudeno vilkas. – Vos žvilgtelį atgal ir pamatau asilo pasturgalį, man ima bėgti seilės, aš manau – oho, tenai juk asilas! Tuoju aš jį sušveisiu! Ir tik po to prisimenu, kad čia mano paties pasturgalis! Gerasis burtininke, greičiau atversk mane vilku!

– Visų pirma turiu suvesti sąskaitas su ragana, – griežtai pasakė Simas, kaip dera oriam kerėtoju, ir nuskubėjo toliau, palikęs vilkasilį. Berniukas suprato priartėjęs prie raganos irštvos, nes užburtų žvėrių buvo vis daugiau ir daugiau, o iš už krūmo atspūdino net vienas senelis, kuris baisiai lojo. Simas suprato, kad čia ne koks tikras senelis, o burtais apžavėtas šuo, ir staiga išsigando, bet netrukus vėl pasijuto esąs visagalis burtininkas, kuriam nerūpi amsintis senelis, išbūrė jam antsnukį ir nupėdino toliau. Ir aure – pats išvydo raganą! Nedorėlė, atrėmusi savo šluotą į beržo kamieną, raganavo visu spartumu, net prakaitas žliaugė. Vargšai gyvūnai klykė ir cypavo, baisiausiai nelaimingi, bet žiežula negailėjo nieko, užkerėjo visus ligi vieno.

– Ką tu čia darai, ragana! – drąsiai šūktelėjo Simas. – Tai mano miškas, aš niekam neleidžiu čia krėsti kiaulysčių!

– Kaip tu man uždrausi? – įžūliai paklausė ragana. – geriau patylėk, nes paversiu tave batų šepėčiu!

Bet Simas nepabūgo žiežulos grasinimų, mat žinojo, kad jo niekas negali užkerėti, nes jis pats yra visagalis burtininkas. Taigi tik pasijuokė iš raganos žodžių ir tarė:

– Kadangi tu ir toliau užsiimi savo baisiu raganavimu, už bausmę aš užbursiu tave pačią. Pavirsk zebriu!

Ragana bemat virto zebriu, vis dėlto ji po senovei tebeturėjo galios, tik šoko piestu ir sužvengė:

– Na, galiu būti ir zebra, man vis tiek! Bet raganavimo neatsižadėsiu!

Ir, patvirtindama savo žodžius, ji vieną niekuo nekaltą kiškį pavertė drambliu, kuris gailiai vaitodamas driuoktelėjo į krūmus, net žemė sudundėjo.

Simas suraukęs antakius ėmė versti ragana visokiais padarais – zebra virto pele, pelė karve, karvė raganosiu. Bet keičiamas kailis žiežulos neveikė, ji kaip ir pirma tebekrėtė savo triukus. Kartą Simas ją pavertė avimi, tik, ko gero per kažkokį neapdairumą, plynėje atsirado ponas Avelė, o ne baltavilnė avytė, kurios tikėjosi Simas, ir baisiai užriaumojo:

– Kodėl laiptinė taip prišnerkšta?

„Verčiau jau ragana,“ – pamanė persigandęs berniukas ir atvertė poną Avelę ragana. Toji nusijuokusi sušuko:

– Na, negali manęs įveikti! Paversk mane kuo tik nori, aš vis tiek raganausiu, kol tik pajėgsiu išrėkti burtažodžius!

Simas jau visai nusivylė, nebežinojo, ką daryti, tačiau klausantis paskutiniųjų raganos žodžių, jam dingtelėjo išganinga mintis. Raganą reikia paversti tokiu padaru, kuris negali kalbėti. Dulkių gniužte arba kankorėžiu... Tegū tuomet pabando kerėti!

Simas pajudino ranką ir ragana pavirto mažutėlaičiu kelmučiu.

– Um um puk, – sukugždėjo raganą, mat neturėdamas burnos grybas negalėjo aiškiai kalbėti. Ji norėjo pasakyti:

– Arkly! Bemat pavirsk muse! – tačiau tesugebėjo išlemti. – Al pak mum!

Arklys paniekinamai nusispjovęs suprunksėtė:

– Nė žodžio nesuprantu! – ir niekuo nepavirto.

Ragana įsismarkavo ir pamėgino užkerėti dar ką nors.

– Sraige! Pavirsk varle! – norėjo šūktelėti, bet pasigirdo vien. – Ak vag!

– Nesupratau, šeimininke! – atsiliepė sraigė ir ramiai sau nušliaužė toliau.

Ragana pūkščiojo ir unksščiojo, tačiau nebegalėjo užkerėti jokio gyvio, nes niekas nesuprato, ką tas grybas vapalioja. Taigi jai neliko kitos išeities, tik nutilti ir liautis krėtus kiaulystes.

Žvėrys šaukė „valio!“. Viena voverė ant kelmo mušė būgną.

– Ei, voveraitė, – šūktelėjo Simas. – Gali neštis tą grybą į savo drevę.

– Jokia aš voveraitė, aš tigras! – atsakė nuo kelmo įsižeidusi voverė, o viena žirafa atklbikščiausiai prie kelmo gailiai tarė:

– Iš tikrųjų tai aš voveraitė, tačiau nebetelpu savo drevėje, kaklas per ilgas.

– Atleiskite, aš pamiršau, kad ragana viską apvertė aukštyn kojomis, – tarė Simas. Jam teko ilgokai paplušėti, kol gyvūnai vėl atvirto tuo, kuo buvo anksčiau: kiaulė tapo boružėle, senelis – šniu, žirafa – voveraitė. Tiktai kelmutis pasiliko kelmučiu.

26 skyrius

Grįždama iš mokyklos Sirlė pašto dėžutėje pastebėjo kažką dailiai marguojant. Ji nuskubėjo namo, pasiėmė raktelį nuo dėžutės ir – na, mergaitė taip ir manė, – išėmė naują prekių paštu katalogą.

Sirlė apsidžiaugė, kad ji pati rado katalogą. Tėtis tokius dažniausiai išmesdavo į šiukšliadėžę, net nesinešdavo namo. O gaila, nes Sirlė labai mėgo spalvotus katalogus. Juose mirgėjo nuotraukos, vaizduojančios sukneles ir nuostabias užuolaidas, lėles ir sportinius kostiumus, servizus ir patalynę, išmargintą katėmis, šuniukais ir bembiais. Sirlė pasibruko katalogą po pažastim ir nuskrido į padebesių valdas. Žinojo, kad ir debesų balerinos, Delčia su Saulė mėgsta sklaidyti katalogus.

Padebesių gyventojos buvo labai linksmos. Debesų balerinos strykčiojo apie Sirlę ir susijaudinusios čiauškéjo, Saulė užsidėjo akinius, o Delčia net dvejus akinius, nes jinai švietė naktį, kai lauke tamsu.

– Kas gi šįkart naujesnio? – paklausė Saulė ir tuojau aiktelėjo. – Slidinėjimo kombinezonas! Apie tokį visados svajojau!

– Ar tu ne per apvali vilkėti kombinezoną? – įgėlė Delčia.

– Tu nori pasakyti, kad aš stora? – įsižeidė Saulė. – Juk ir pati ne visuomet būni Delčia! Tarpais taip išstorėji, regis, imsi ir nusirisi žemėn!

– Tyliau! – sudraudė Sirlė. – Ko jūs vėl vaidijatės! Vartykim sau ramiai katalogą! Juk tu, Saule, vis tiek negalėtum slidinėti, tu ištirpdytum aplink save sniegą.

– Taip, tiesa, – atsiduso Saulė ir tuojau pat šūktelėjo. – O! Kokie naktinukai! Man tokių reikia!

– Naktinukų reikia man, nes aš šviečiu naktį, – tarė Delčia, bet Saulė atšovė, girdi, kaip tik todėl Delčiai nereikia naktinukų.